

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 7 listopada 2013 roku powód J. M. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) K Sp. z o.o. w W., kwoty 16.315,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż na podstawie zamówienia złożonego przez pozwanego wykonał półki nad wyspy mroźnicze. Powód po wykonaniu dzieła wystawił fakturę, która została opłacona jedynie w połowie i do zapłaty pozostaje nadal druga część wynagrodzenia.

W dniu 20 listopada 2013 roku został wydany nakaz zapłaty, w którym uwzględniono powództwo w całości.

Pozwany pismem z dnia 18 grudnia 2013 roku złożył sprzeciw, w którym zaskarżył w całości wydany nakaz zapłaty oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany przyznał, że zawarł z pozwanym umowę na wyprodukowanie i montaż półek nad wyspy mroźnicze. Zdaniem jednak pozwanego, cena za wykonanie zamówienia ustalona została na kwotę 700 zł za metr bieżący, przy czym sam powód ustalił ilość metrów bieżących półek do wykonania. W tej zaś sytuacji pozwany zgodnie z zamówieniem uścił ustalone wynagrodzenie, które w fakturze zostało dwukrotnie zawyżone.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Strony są przedsiębiorcami.

(wydruk z (...) k. 6, odpis z KRS k. 34 – 40)

W dniu 3 czerwca 2013 roku M. K. w imieniu pozwanego skierowała do pozwanego drogą mailową prośbę o przedstawienie wyceny na podwójną superstrukturę do wysp mroźniczych. Przy tym została wskazana ilość metrów bieżących jak i to aby wyglądały one tak jak na ul. (...).

(mail k. 7, zdjęcia k. 8, 18, zeznania M. K. k. 63)

Powód dokonał obmiaru samodzielnie i ustalił ilość metrów bieżących

(zeznania M. K. k. 63, Ł. M. k. 65, zeznania powoda – protokół elektroniczny 00:07:39)

W dniu 4 czerwca 2013 roku Ł. M. w imieniu powoda w odpowiedzi na zapytanie pozwanego, przesłał ofertę dotyczącą półek nad ciągi chłodnicze i bonety. Wskazał, że cena detaliczna półki dwupoziomowej, jednorzędowej – analogicznej do obiektu przy N., ze wskazaniem, że są dwa równoległe rzędy półek – wynosi 995 zł za metr bieżący. Dodatkowo wskazał, że na podstawie wizji lokalnej ustalono zapotrzebowanie na 4 moduły o długości 3,8 m.b. każdy oraz jeden moduł o długości 3,75 m.b.

(mail k. 9 – 10)

Pozwany w toku negocjacji nie wskazywał ilości rzędów półek, a jedynie ilość metrów bieżących. Powód nie precyzował, że wykonane zostaną dwa rzędy półek i, że ilość ustalonych metrów bieżących winna zostać pomnożona dwukrotnie.

(zeznania M. K. k. 64, Ł. M. k. 65)

W dniu 24 czerwca 2013 roku M. K. w imieniu pozwanego skierowała do pozwanego drogą mailową zamówienie na wykonanie półki dwupoziomowej, dwurzędowej zgodnie ze specyfikacją i wcześniejszymi ustaleniami. Przy tym została wskazana kwota 700 zł za wykonanie metra bieżącego wraz z montażem.

(mail k. 11, zeznania M. K. k. 64)

W odpowiedzi powód w dniu 1 lipca 2013 roku skierował drogą mailową informację, iż przyjmuje zamówienie do realizacji.

(mail k. 12, zeznania powoda – protokół elektroniczny 00:12:46)

Półki w oparciu, o zlecenie zostały wykonane i zamontowane.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 13 sierpnia 2013 roku powód wystawił fakturę za wykonane dzieło na kwotę 32.631,90 zł wpisując 37,90 jako ilość metrów bieżących.

(faktura k. 13)

Pozwany uiszczył jedynie połowę kwoty wskazanej w fakturze.

(okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 2 września 2013 roku i z dnia 7 października 2013 roku powód wzywał pozwanego do zapłaty.

(wezwanie do zapłaty k. 14 i 16)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów, które nie budzą wątpliwości co do swej wiarygodności i autentyczności oraz nie były też kwestionowane (w zakresie treści tych dokumentów) przez żadną ze stron postępowania. Strony jedynie wyciągały odmienne wnioski z przedłożonych dokumentów.

Sąd również ustalił stan faktyczny na podstawie zeznań świadków M. K., Ł. M. a także przesłuchania powoda. Zeznania słuchanych świadków i powoda w zakresie niezbędnym do dokonania ustaleń faktycznych były spójne, logiczne i korespondowały ze sobą.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo podlegało oddaleniu.

Kluczową kwestią, od ustalenia, której zależało rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie było ustalenie jakiej treści umowę strony zawarły. Zgodnie bowiem z art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Konieczne więc było ustalenie w jaki sposób doszły strony do ustalenia istotnych postanowień umowy o dzieło – a więc na czym miało polegać dzieło, które miał wykonać powód oraz wynagrodzenie za jego wykonanie.

Powód domagając się zapłaty wynagrodzenia za wykonanie dzieła wskazał, iż w drodze wymiany korespondencji mailowej doszło do zawarcia przez strony umowy, a pozwany w sposób jednoznaczny zamówił półkę dwupoziomą dwurzędową. Powód wykonał dwa rzędy półek, z tym, że każdy rząd, z przyczyn technologicznych stanowił samodzielną całość. W tej sytuacji zdaniem powoda był on uprawniony do żądania wynagrodzenia w kwocie 32.631,90 zł za wykonane dzieło. Pozwany powyższe zakwestionował wskazując, iż w toku negocjacji powód dokonał ustalenia ilości metrów bieżących półek do wykonania – ustalając tę ilość na 18,95 metrów bieżących jak i cenę za wykonanie metra bieżącego na kwotę 700 zł. Pozwany przy tym podkreślił, iż powód nie wskazał, aby kwoty podane w ofercie powinny zostać podwojone lub w inny sposób zmienione. Ta zaś okoliczność została po raz pierwszy wskazana przez powoda w wystawionej przez niego fakturze. Z tego też względu zdaniem pozwanego brak jest podstaw do żądania od pozwanego wynagrodzenia ponad uiszczoną już kwotę.

Należy na wstępie wskazać, iż zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z powyższego wynika więc, iż to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających zasadność jego roszczenie a na pozwanym obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jego wnioski o oddalenie powództwa (zob. S. Dmowski, S. Rudnicki, Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga pierwsza. Część ogólna, Warszawa 2006, s. 55 i orzecznictwo tam cytowane). W świetle zaś art. 232 k.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W sytuacji gdy strona nie przedstawi dowodów należy uznać, że dany fakt nie został wykazany. Należy podkreślić, iż zgodnie z zasadą kontradyktoryjności panującą w postępowaniu cywilnym to strony nie zaś Sąd są wyłącznymi dysponentami toczącego się postępowania i one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. W związku z tym ewentualne ujemne skutki nieprzedstawienia dowodów obciążają stronę, która nie dopełniła ciężącego na niej obowiązku (por. wyrok SN z dnia 15 lipca 1999 roku, sygn. akt I CKN 415/99, LEX nr 8305). Ponadto należy nadmienić, iż samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenia dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinny być udowodnione przez stronę zgłaszającą te twierdzenia (por. wyrok SN z dnia 22 listopada 2001 roku, sygn. akt I PKN 660/00, LEX nr 54095).

W przedmiotowej sprawie zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu to powód winien wykazać okoliczności faktyczne decydujące o spełnieniu przesłanek materialnoprawnych dochodzonego przez niego żądania. Strona powodowa winna więc wykazać, iż pomiędzy stronami istniał stosunek zobowiązaniowy i jakiej treści oraz wynikające z tego stosunku roszczenie oraz jego wymagalność. Wykazanie tych okoliczności było o tyle niezbędne w sprawie albowiem pozwana zaprzeczyła, iż strony wiązała umowa o dzieło, w której wynagrodzenie zostało ustalone na kwotę wskazaną w fakturze VAT wystawionej przez powoda.

Zdaniem Sądu powód z ciężącego na nim obowiązku się nie wywiązał i nie wykazał aby można było przyjmować, iż pozwana złożyła zamówienie na wykonanie dzieła za kwotę 32.631,90 zł.

Zgodnie z art. 66 k.c. oświadczenie drugiej stronie woli zawarcia umowy stanowi ofertę, jeżeli określa istotne postanowienia tej umowy. Zawarcie umowy w trybie ofertowym charakteryzuje się tym, że strony oświadczają wolę zawarcia umowy w sposób jednoznaczny. Na zawarcie umowy w tymże trybie składają się dwa oświadczenia woli: stanowcza propozycja jednej ze stron zawarcia umowy, czyli oferta, oraz akceptacja tej propozycji przez drugą stronę, czyli przyjęcie oferty.

W ocenie Sądu dla ustalenia tego jaka oferta została ostatecznie zaakceptowana, a tym samym jakiej treści strony umowę zawarły konieczne było dokonanie wykładni oświadczeń woli stron umowy stosownie do reguł zawartych w art. 65 § 2 k.c.

Zgodnie z art. 65 § 2 k.c. w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy aniżeli opierać się na jej dosłownym brzemieniu. Ponadto należy podkreślić, iż znaczenie nadawane oświadczeniu przez strony należy ustalać na chwilę składania oświadczenia woli, późniejsza, bowiem zmiana sposobu rozumienia oświadczenia przez stronę nie ma znaczenia. W żadnym bowiem wypadku takie rozumienie złożonego oświadczenia woli stron nadane tylko przez jedną z nich i to już po jego złożeniu nie może być traktowane jako zgodne oświadczenie woli obu stron umowy (zob. P. Machnikowski [w] E. Gniewek (red.), P. Machnikowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, Warszawa 2013, s. 166).

Jak wskazuje się w orzecznictwie przy ustalaniu znaczenia oświadczenia woli należy mieć na uwadze sens wynikający z reguł językowych, przy czym należy uwzględniać zasady, zwroty i zwyczaje językowe używane w środowisku, do którego należą strony. Poza zaś kontekstem językowym należy wziąć pod uwagę okoliczności złożenia oświadczenia woli, czyli tzw. kontekst sytuacyjny (przebieg negocjacji, dotychczasowe doświadczenie stron, ich status - wyrażający się, np. prowadzeniem działalności gospodarczej). Co zaś szczególnie istotne przy wykładni oświadczeń woli składanych innej osobie należy mieć na uwadze jaki był cel umowy (por. wyrok SN z dnia 17 czerwca 2009 r., sygn. akt V CSK 90/09, LEX nr 512012).

Przy tym należy wskazać, iż przy rozstrzygnięciu konfliktu interesów oświadczającego i adresata oświadczenia woli należy najpełniej chronić interesy osoby, która działała w zaufaniu do ustalonego przez siebie sensu otrzymanego oświadczenia woli, jeżeli przy jego interpretacji dołożyła należytej staranności. Powyższe jest konsekwencją tego, że to osoba składająca oświadczenie woli powinna zadbać o poprawność i odpowiada za niestaranne, a w konsekwencji za nieprecyzyjne jego ukształtowanie. Miarodajny sens oświadczenia woli winien więc zostać ustalony przy przyjęciu powszechnie stosowanych reguł znaczeniowych tzn., że każdy uczestnik obrotu znajdujący się w tych samych okolicznościach przyjąłby taki sam sens złożonego oświadczenia woli. Przy tym przy ocenie czy została zachowana miernik należytej staranności należy posilkować się w drodze analogi art. 355 k.c. (tak P. Machnikowski [w] E. Gniewek (red.), P. Machnikowski (red.), Kodeks cywilny (...), op. cit., s. 165). W myśl zaś art. 355 § 2 k.c. należyta staranność w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności. Powyższe zaś skutkuje przyjęciem, że od osób prowadzących zawodowo działalność gospodarczą wymaga się zachowania szczególnej skrupulatności.

Mając na uwadze powyższe reguły w ocenie Sądu, brak było powodów do przyjmowania, iżby strony ustaliły cenę za wykonane dzieło na kwotę, która winna zostać ustalona w ten sposób, że ilość wskazanych przez powoda metrów bieżących należy przemnożyć podwójnie z uwagi na wykonanie konstrukcji składającej się z dwóch technologicznie odrębnych rzędów półek. Prawidłowa wykładnia oświadczeń woli stron przy zastosowaniu miernika należytej staranności zarówno po stronie powoda jak i pozwanego do powyższego nie prowadzi. Kluczowym w tym zakresie jest to, że to sam powód, który zawodowo zajmuje się wykonywaniem półek nad wyspy mroźnicze przed przystąpieniem do wykonania zlecenia samodzielnie ustalił jakie będzie niezbędne zapotrzebowanie do wykonania dzieła dla pozwanego. W tym też zakresie w przedstawionym mailu k. 9 jednoznacznie wskazał, że konieczne jest wykonanie 4 modułów o długości 3,8 m.b. każdy oraz jednego modułu o długości 3,75 m.b. To przez pryzmat tej informacji pozwany ustalił ilość metrów bieżących jakie zostaną wykonane i mnożąc je przez ustaloną i niesporną kwotę za jeden metr bieżący mógł przyjmować, że wynagrodzenie będzie stanowiło kwotę 13.265 zł netto. Nie należy także zapominać, że powód w przedłożonej ofercie odnoszącej się do mającego powstać dzieła nie wskazuje na konieczność dokonywania pomnożenia ustalonych w zapotrzebowaniu metrów bieżących z uwagi na to, że w ustalonym przez siebie procesie technologicznym wykonuje on dwa odrębne rzędy półek. Przy tym jak zostało ustalone kwestie technologiczne nie miały znaczenia dla pozwanego i oczekiwał o jedynie, że otrzyma zamówioną półkę – pasującą do lady chłodniczej – nie zaś, że zostanie ona wykonana w konkretnej technologii (k. 64). Zostało także ustalone, że strony podczas rozmów poprzedzających złożenie oświadczeń woli ograniczyły się do ustalenia ilości metrów bieżących, a powód nie informował pozwanego, że ustalona przez niego ilość tychże metrów winna zostać podwojona (k. 64, 65). Istotne także jest i to, że w samym mailu k. 9 w zakresie w jakim odnosi się on do ustalonego zapotrzebowania nie ma mowy o rodzaju konstrukcji jaka ma zostać wykonana, a jest mowa o modułach jakie zdaniem powoda winny zostać wykonane. To zaś, że dla powoda było jasne, oczywiste, że ustaloną ilość metrów bieżących należy pomnożyć razy dwa (k. 65) jak i to, że w ustalonym przez siebie procesie technologicznym wykonuje konstrukcje składające się z jednego rzędu półek nie może mieć kluczowego znaczenia. Jak już bowiem zostało wskazane rozumienie oświadczenia woli nie może być ustalane przez pryzmat tego jak rozumie je wyłącznie jedna ze stron. To bowiem, że sens znaczeniowy oświadczenia woli dla jednej ze stron jest jasny i zrozumiały wcale nie musi oznaczać, że także druga strona zinterpretuje je w ten sam sposób. Tutaj mając na uwadze miernik należytej staranności nie można przyjmować, żeby każdy inny uczestnik obrotu gospodarczego, złożone przez powoda oświadczenie woli zinterpretował w sposób przyjmowany przez powoda. Wprost przeciwnie, to interpretację przyjętą przez pozwanego, przyjąłby każdy inny uczestnik obrotu. Jeśli bowiem przyjmujący zamówienie jednoznacznie wskazuje jakie będzie zapotrzebowanie do wykonania dzieła oraz nie wskazuje żadnych innych informacji, które mogłyby chociażby poddać w wątpliwość podane wartości, to jasnym jest, że właśnie takie zapotrzebowanie będzie konieczne. Trudno jest więc w tej sytuacji wymagać od pozwanego (który opierał się na ustaleniach powoda), aby domyślał się, że rzeczywiste zapotrzebowanie to nie pięć modułów ale dziesięć i, że z tego względu ilość metrów bieżących winna zostać ustalona jako iloczyn wskazanych w zapotrzebowaniu wartości.

Z pola widzenia nie może także umknąć fakt, że w wypadku pełnej świadomości po stronie pozwanego, przy jednoznacznym sprecyzowaniu oświadczenia woli przez powoda, co do ustalonej ceny nie zawarłby on z powodem umowy, skoro już pierwotnie wskazana cena nie była przez pozwanego ceną akceptowalną. Uczestnik obrotu nie może

przy wykorzystaniu stworzonych przez siebie niejasnych i nieprecyzyjnych sformułowań skłaniać strony do zawarcia umowy, a następnie z powołaniem się na te niejasne postanowienia oczekiwać, że spełni on świadczenie, które odbiega od świadczenia ustalonego w oparciu o powszechnie obowiązujące reguły znaczeniowe.

Z tych wszystkich względów to powód musi ponieść negatywne konsekwencje nieprecyzyjnie sformułowanego oświadczenia woli, co też prowadziło do oddalenia powództwa.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powód jako strona przegrywająca sprawę obowiązany jest zwrócić na rzecz strony pozwanej koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Na koszty procesu poniesione przez pozwanego składało się zaś wynagrodzenie w osobie radcy prawnego ustalone zgodnie z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 roku Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) w wysokości 2.400 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji orzeczenia.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikowi powoda.